

Hồi Thứ Hai Mười Chín

Chung Hồi

Anh Hùng Thỏa Chí Mây Ngàn

B

óng chiều đã nhập nhoạng, dù vậy vẫn không thể che khuất lấp hoàn toàn hình bóng hai nữ nhân đang cùng nhau khẩn trương bước đi.

Và dù khẩn trương, họ vẫn thăm thì kháo chuyện cùng nhau:

- Có phải Phụng tử vẫn tiếp tục đề quyết gã luôn lộ vẻ hài lòng mỗi khi càng đi đến gần sơn môn của phái Võ Đang và càng không thấy bọn hội chủ xuất hiện?

Đường Kim Phụng nhẹ gật đầu:

- Không những vậy, họ càng không xuất hiện thì mọi bồn chồn lo lắng của gã càng tan biến. Thật hy vọng mọi suy đoán của chúng môn dựa vào các diễn biến đó của gã sẽ đưa hai chúng ta đến đúng nơi cần đến.

Công Tôn Phù Vân cũng gật đầu:

- Gã là một tiểu quý. Gã rất giáo quyết. Ất tự Phụng tử cũng thừa nhận như vậy qua những lần từng ném thủ đoạn của gã. Thế nên muội đoán, thoát đầu gã lo lắng vì tự biết vô khả đối phó nếu lũ hội chủ thật sự đồng loạt xuất hiện. Bởi gã có sẵn chủ trương rồi và một khi đã làm lão Đại Trọng Nguyên kinh tâm tán đởm thì thế nào cũng khiến lão tự đánh động với các nhân vật đồng mưu còn lại. Nhưng là gã tính họ sẽ tự tụ tập dồn vào một chỗ nào đó theo ý nghĩ của gã. Vì thế, nếu ngay lúc ấy họ bất đồ xuất hiện chỉ chứng tỏ không những gã đoán sai mà còn tự gây họa cho bản thân và nhiều người. Tóm lại gã tỏ ra nôn nao lo lắng là vì thế.

Đường Kim Phụng tán thành:

- Cũng lúc đó, nhờ ta luôn chú tâm nên phát hiện gã mỗi lúc mỗi thêm hài lòng do chẳng hề thấy bọn hội chủ xuất hiện. Chứng tỏ bọn hội chủ đã bị đánh động và sợ nhất là lần lượt sẽ bị từng phái khám phá để xử lý từng người bọn họ. Và gã hài lòng vì dần tin bọn hội chủ thế nào cũng dần tụ về một nơi.

Công Tôn Phù Vân lại nói:

- Chỉ lạ là tại sao lão Không Mục chẳng tin lắm về chuyện lão Đại Trọng Nguyên cao minh là vậy nhưng vẫn bị gã làm cho khốn đốn. Cũng một phần lão Không Mục

quá tự thị vào La Hán trận, ngỡ có thể dễ dàng đối phó gã. Ngờ đâu, chỉ khi cơ sự hoàn toàn hỏng, lão mới vội chạy. Và ta đoán, gã vì thế cũng vội bỏ đi, ắt là bám theo lão Không Mục để xem lão chạy đi đâu.

Công Tôn Phù Vân chép miệng:

- Gã rất quý quý. Bọn hội chủ thật xúi quẩy mới chạm trán một đối thủ như gã. Vì muội cũng thừa hiểu bọn hội chủ chẳng còn chỗ nào để tạm lui và tạm ẩn thân cùng nhau bàn định kế đối phó gã ngoại trừ duy mỗi chỗ này.

Đường Kim Phụng gặng hỏi:

- Chưởng môn vẫn tiếp tục quả quyết vào dự đoán này của bản thân chứ?

Công Tôn Phù Vân quả quyết:

- Đấy là chỗ trước kia khi còn bị mù mạo nhận Kim Hồ Diệp Tiên Tử lừa gạt, muội và mụ từng lưu ngụ ở đấy. Gã cũng từng đến một lần và chính gã đã phải một phen lo chạy chết vì cứ ngỡ thế nào cũng bị lão Đại Trạng Nguyên châm hỏa phát động mọi hỏa dược có sẵn. Muội tin gã cũng đoán đấy là chỗ duy nhất cho bọn hội chủ tạm náu thân lúc này.

Đường Kim Phụng lại hỏi:

- Và chưởng môn đoán gã sẽ đối phó bọn hội chủ thế nào?

Công Tôn Phù Vân băn khoăn:

- Cũng khó đoán, nhất là đối với gã luôn có nhiều tâm cơ thủ đoạn khó lường. Có thể gã sẽ phục chờ sẵn và tuân tự tiêu diệt từng ác ma một?

Đường Kim Phụng đành tự đoán:

- Gã không xử sự bình thường như mọi người. Và đừng quên là cùng đi với gã còn có Thượng Quan Tuyết Hà và Kiều Thái Ngọc. Sẽ là một trận tử đấu chẳng?

Công Tôn Phù Vân chột cười hình hích:

- Hoặc gã chờ khi cả lũ tự dồn vào một chỗ như thú tự sa bẫy, ba người phía gã liền âm thầm châm hỏa làm hỏa dược phát động hủy diệt? Đấy là thủ đoạn gã nhiều lần hứng chịu nhưng may chưa chết. Huống hồ ở đây vẫn còn nguyên vẹn mọi hỏa dược chôn sẵn. Có thể gã sẽ cho họ ném mùi gậy ông đập lưng ông.

Đường Kim Phụng khẽ à lên:

- Cũng dám lắm. Vì gã từng thổ lộ nếu có nhiều phương sách sẽ cùng đạt mục đích thì gã thích chọn phương sách nào càng nhẹ với gã càng tốt. Vậy chúng ta nên mau đến đấy xem sao. Sắp đến chưa?

Công Tôn Phù Vân ngó nhìn về phía trước, xuyên màn đêm:

- Chỉ độ năm dặm nữa là...

Chợt có tiếng chấn động âm ì vang từ xa.

Ầ... m...

Cùng lúc đó cả Đường Kim Phụng lẫn Công Tôn Phù Vân cũng đều có chung cảm nhận là nền đất ngay dưới chân họ cứ chợt lay động lắc lư.

Đường Kim Phụng vội bật lao đi:

- Chúng ta muộn rồi. Đi mau!

Vút!

Công Tôn Phù Vân cũng khẩn trương tương tự:

- Quả nhiên gã đã giở trò dùng gậy ông đập lưng ông. Mau lên! Vì vạn nhất còn nhân vật ác ma hội chủ nào may thoát, chúng ta vẫn kịp giúp gã toại nguyện.

Vút!

Khoảng cách năm dặm đường tuy dài nhưng đối với Đường Kim Phụng, Công Tôn Phù Vân vừa là cao thủ vừa đang lúc khẩn trương nên nào phải quá dài hoặc quá xa.

Vút! Vút!

Họ vẫn cật lực lao đi nhưng càng đến gần họ càng thất vọng. Bởi trước mặt họ từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt họ từ lúc nào đã xuất hiện từng lớp bụi mù dày đặc khiến họ không những không thể không nhận biết đã sắp đi đến nơi hay chưa mà còn chẳng thể nhìn thấy gì để kịp gọi là cứu giúp Châu Sách toại nguyện nếu tình cờ họ phát hiện có một nhân vật hội chủ Hắc Minh hội nào đó may mắn thoát nạn và vô tình chạy về phía họ.

Dù vậy, cả hai vẫn chạy.

Vút, vút!

Cũng vì thế, do bị lớp bụi mù che khuất, cả hai nào có cơ hội phát giác vừa xuất hiện một bóng dáng nhân vật ảnh lao ngược qua họ nhanh như tia chớp và nhẹ nhàng như một bóng u linh.

Và cứ thế, bóng nhân ảnh lao đi xa dần, cũng khuất dần vào một ngôi sơn miếu bỏ hoang thật chẳng dễ nhận ra nhất là trong bóng đen.

Vù...

Trong ngôi miếu đang có sẵn ba nhân vật cùng im lìm ngồi trong màn đêm.

Bóng nhân ảnh vừa lao vào liền hỏi:

- Có gì bất ổn chẳng?

Một ánh hỏa quang nhoáng lên và ngay sau đó là cả ngọn đuốc được thắp sáng, cháy bập bùng. Đồng thời cũng có tiếng một nữ nhân khẽ cất lên chỉ để hỏi ngược lại bóng nhân ảnh vừa lao vào:

- Ở đây vẫn ổn. Còn phía chàng thế nào? Thuận lợi cả chứ?

Dưới ánh đuốc bập bùng chiếu rọi là nụ cười lạnh lùng và ngạo nghễ của Châu Sách:

- Họ làm sao kịp thoát? Sợ dĩ như vậy vì họ luôn ngỡ một khi đã có bản lãnh như từng dọa họ, ta thế nào cũng cùng họ một phen sinh tử. Nhưng họ lầm. Ta chẳng giết họ làm gì cho bản tay. Huống hồ cũng chính họ từng dùng hỏa dược, nào phải chỉ một đôi lần đối phó ta mà còn một lần họ độc ác quyết hủy diệt mọi dấu tích, dùng hỏa dược lại bỏ toàn bộ những thủ hạ tâm phúc của họ. Ta cũng chẳng cần cho họ ném lại mùi này. Thật tiếc, họ chẳng may có cơ hội sống lại để kể cho ai đó nghe mùi vị khi bị hỏa dược hủy diệt là thế nào. Giả như kể cho đại sư Không Vấn đang ngồi đây nghe chẳng hạn? Hà hà...

Trong sơn miếu từ khi có thêm Châu Sách thì vị chi có tất cả bốn người đang cùng hiện diện. Và duy trong đó chỉ có một tăng nhân vừa được Châu Sách gọi rõ pháp danh là đại sư Không Vấn.

Với sắc diện chẳng đã nhợt nhạt từ lúc nào, Không Vấn chợt cất giọng run run:

- Sư huynh của bản tăng là Không Mục nếu phải đền tội vì từng là hội chủ Hắc Minh hội thì cũng xứng đáng. Nhưng còn bản tăng thì sao? Tam vị thí chủ sao nỡ đối xử bản tăng thế này?

Ngoài Châu Sách và Không Vấn còn hai nữ lang. Một nữ lang lạnh lùng hỏi Không Vấn:

- Vai hữu của đại sư vì sao vẫn cử động khó khăn? Liệu có biết gì về Ngũ Trảo Cuồng Lân? Và đại sư có cảm thấy cần phải nói thêm gì chẳng nếu lúc này được biết

tiểu nữ chính là Thượng Quan Tuyết Hà, hậu nhân còn lại duy nhất của Thượng Quan phủ gia đã chẳng may bị hủy diệt?

Không Vấn chấn động:

- Ngũ Trảo Cuồng Lân ư? Há lẽ há lẽ tam vị thí chủ đã biết... đã biết...

Nữ lang còn lại cũng lên tiếng:

- Châu Sách nhân huynh đây kỳ thực cũng ở họ Đường, mẫu thân là Châu Thị và phụ thân chính là Đường Như Sơn. Về tính danh Châu Sách ắt đại sư từng nghe? Chàng vì cũng đặc luyện sở học Kỳ Lân nên không chỉ có tấm thân đao thương bất phạm mà còn tinh thông Ngũ Trảo Cuồng Lân đến cảnh giới cao nhất, đại sư có muốn ném lại mùi vị của tuyệt kỹ này nhưng ở đầu vai bên tả còn lại chẳng? Nói đi? Kiều Thái Ngọc tiểu nữ không tin đại sư dám không nói.

Không Vấn khiếp đảm đủ thập phần:

- Nhưng bản tăng không can hệ gì đến trận thám sát ở Thượng Quan phủ gia. Chỉ đối với Đường gia mà thôi.

Châu Sách hừ lạnh:

- Đại sư có biết một nữ nhân họ Mã, lúc còn là nha hoàn cho Thượng Quan phủ gia thì mang tên là Xuân Đồng? Nữ nhân này dường như vượt quyền Hắc Minh hội, toan độc chiếm cho bản thân một vật gọi là Lân Y Giáp. Đại sư biết chứ?

Không Vấn chột cú gục đầu:

- Hóa ra người đã biết tất cả? Không sai, cũng như Xuân Đồng, ta vì tình cờ phát hiện Không Mục chẳng còn là vị sư huynh đáng tôn kính nên sau này khi biết Xuân Đồng cũng có ý muốn qua mặt Hắc Minh hội, ta và ả mới bắt đầu đồng mưu cùng nhau. Ắ sao rồi?

Châu Sách bước lùi lại:

- Ta đã tự tay kết liễu Xuân Đồng. Còn phần người, ta không thể không nhượng lại cho Thượng Quan Tuyết Hà toàn quyền định đoạt.

Thượng Quan Tuyết Hà. Lập tức tiến lên, bước lại gần Không Vấn:

- Dù giữa hai ta vô cừ vô oán nhưng ta không thể không báo thù cho phụ thân cùng gia huynh là Thượng Quan Lĩnh và Thượng Quan Võ đã do Xuân Đồng độc ác sát hại. Lão hãy chấp nhận số mạng. Vĩnh biệt!

Và Thượng Quan Tuyết Hà vung ngọc thủ quạt một chưởng ngay vào đỉnh đầu của Không Vấn.

Bốp!

Không Vấn gục xuống, chẳng kêu được tiếng nào. Có chăng chỉ là tiếng Châu Sách khẽ kêu:

- Có người sắp đến. Mau tắt đuốc và theo ta. Ất chỉ là Đường Kim Phụng và Công Tôn Phù Vân. Đi mau!

Nhưng sau đó, cũng ngọn đuốc ấy lại được thắp lên cho thấy Công Tôn Phù Vân và Đường Kim Phụng quả nhiên đang hiện diện và cùng ngờ ngàng nhìn xung quanh:

- Gã lại đi nữa rồi?

- Nhưng sao phải xử riêng Không Vấn ở đây?

Chợt Đường Kim Phụng phát hiện một dấu hiệu khả nghi ở một vách miếu:

- Nhìn kìa. Có tự dạng.

Công Tôn Phù Vân vội nhìn nhưng không hiểu:

- Chỉ vờn vẹn hai chữ Xuân Đông là ý gì?

Và rồi tự Đường Kim Phụng chợt hiểu:

- Gã có kể, Xuân Đông là hung thủ sát hại phụ thân và đại ca của Thượng Quan Tuyết Hà. Nhất định gã còn phát hiện và vì mình bạch giữa Không Vấn cùng Xuân Đông ắt có liên quan. Vậy gã với thân phận hậu nhân Đường gia, đã thay Đường gia chuộc lỗi lầm cùng Thượng Quan phủ gia bằng cách đã giúp Thượng Quan Tuyết Hà toại nguyện. Gã toan tính và liệu định thật chu tất thế này đa phần chỉ vì mối hận giữa nhị gia. Và khi đã hoàn tất, có thể hiểu gã sẽ cùng Thượng Quan Tuyết Hà, Kiều Thái Ngọc mãi mãi thoái ẩn. Chữ vĩnh biệt là hàm ý này đây.

Công Tôn Phù Vân thở dài cảm khái:

- Hoặc cũng có thể hiểu gã vì luyện đến thập chiêu, tác hại thất yếu cùng với ba loại nội khí luôn xung khắc trong gã, ắt dần khiến gã cảm thấy khó có phương cứu vãn nào khác ngoài việc phải đành tự phế dần võ công. Gã không thể không vĩnh biệt. A... Quả không dễ đi đến quyết định đầy khó khăn này ngoại trừ gã đủ tâm cơ mới dám nghĩ, dám thực hiện.

Và cả hai ly khai dần, đành trở lại chốn giang hồ đầy phong ba bão táp, không như nhân vật họ vừa đề cập quả thật đã rất khôn ngoan chọn một quyết định mà chẳng phải bất luận ai cũng đủ đờm lược chọn và thực.

- o O o -

~0~0~ HẾT TRUYỆN ~0~0~

<http://www.nhanmonquan.com>